Lucian-Vasile Szabo

Iubita de la miezul nopții

Ploua în valuri, ploua la nesfârşit. Ştiam că sunt aproape de oraş. Mă aşteptam ca, din clipă în clipă, să văd luminile. Îmi închipuiam că trebuie să le văd, în ciuda ploii ce cădea infernal. Dar drumul cotea larg prin pădure. Nu se zărea nimic niciunde. Nu mai ploua, ci norii pluteau în suluri groase, în vălătuci de apă înainte de a se sparge şi risipi pe asfaltul negru şi curat ce mi se deschidea mereu în lumina farurilor. Merg încet, mi-am spus. De aceea nu văd nicio licărire de la becurile stradale din oraş. Continuam să merg. Mă cuprindea teama, deşi îmi spuneam că nu pot risca să accelerez, căci puteam ajunge uşor în şanț. Pădurea nu era înspăimântătoare, una rară, de salcâmi şi frasini prăpădiți. Mă simțeam închis în noapte, în ploaie şi în habitaclu ca într-o colivie, una caldă şi confortabilă. Dar mă apăsa. Am deschis puțin geamul, cât să nu bată stropii direct pe mine. Nu era rece nici afară. Farurile rupeau câțiva metri din întunericul umed.

Mi s-a părut că văd ceva în față. şi chiar era ceva. Un cerb stătea în mijlocul şoselei, surprins fiind în traversare. Noroc că nu aveam viteză şi am putut opri la timp. Maşina a alunecat cumva pe pânza de apă, dar a rămas pe loc la câțiva metri de animal. Era un cerb, nu un căprior. Un lopătar cu coarne zvelte, ramificate doar la vârf. Un exemplar magnific. De departe, atitudinea lui părea mândră. Însă eu ştiam că ochii lui sunt plini de uimire. Făcuse greşeala să se oprească din traversare şi să se uite către maşina ce se apropia. Rămăsese ca paralizat, cu capul sucit către mine. A fost de ajuns să sting farurile pentru o clipă, că a şi dispărut în tufele de porumbar de la marginea drumului.

Am râs. Când am reaprins luminile şi am pornit mai departe mi s-a părut că pânza de apă se mai scămoşează, că pot vedea stropii mari izbindu-se de parbriz. Brusc, s-a terminat şi pădurea. Mi-a mai venit inima la loc, căci ştiam că de aici mai am doar câțiva kilometri până în oraş. În drepta, am desluşit câteva lumini, profilate greu prin ploaia deasă. Am mai accelerat puțin. Brusc, ploia a încetat. Ca la comandă, de parcă o mână fermecată ar fi dat-o la o parte. Sau de parcă trecusem într-un alt univers. Unul senin, cu o puzderie de stele pe cer. Atâta eram de uimit de schimbarea de decor că am ieşit de pe drum. Când am simțit hopurile marginii de drum, am frânat. Cam brusc. Am derapat în şanț. Am rămas acolo, cu botul maşinii printre bălării şi gunoaie, cu farurile luminând către iarba pârjolită de secetă. Am aşteptat câteva minute cu motorul oprit. Nu mă lovisem, nu mă durea nimic. Eram doar speriat.

După un ocol dat maşinii, mi-am dat sema că am avut noroc. Nu părea nimic rupt, iar roțile din față nu erau prea mult adâncite-n şant. Acesta era sec, de parcă nu ieşisem de câteva minute dintr-o ploaie torențială. Răcoarea nu se

simțea deloc. Ba chiar, surescitat cum eram, de la şocul derapajului de pe şosea, respiram greu în aerul încins al nopții de iulie. Am aruncat un ochi în jur. Luminile ce le zărisem prin ultimii stropi de ploaie erau acolo, în dreapta drumului principal. Părea o instalație de foraj, una lucrând intens zi şi noapte. Se auzea şi zgomot de motoare. Nu-mi aduceam aminte să o fi zărit când am mers către Cheevereş. Dar atunci era dimineață şi eram atent mai mult la oaspeții ce-i aveam în maşină. Am urcat şi am pornit motorul. Am dat înapoi, dar nu am reuşit să ies. Am făcut mai multe încercări. Uşor-uşor, Opelul s-a întors pe asfalt. Nu am reuşit să merg prea mult, căci maşina s-a oprit brusc.

Am dat la cheie. Nimic. Oraşul era la o aruncătură de băț. Însă era miezul nopții. Am deschis capota, dar nu am văzut nimic semnificativ. Am presat aici, am sucit dincolo. Când am vrut să pun contactul, am văzut că nu mai am curent deloc. Se defectase ceva atunci când scăpasem în șanț, mi-am spus. O să dau un telefon, m-am gândit. Veronica sigur nu doarme, căci mă aşteaptă. Poate îmi dă un număr de la depanări sau remorcari. Sau poate vine după mine. Telefonul era mort. Era curios, căci îl încărcasem cu o seară înainte. M-a străbătut un fior. Mi-am dat seama că s-au întâmplat tot felul de lucruri stranii de când am plecat de la Chevereş spre Timişoara. M-am uitat la ceas. Mai erau câteva minute până la miezul nopții. Asta e, mi-am spus. Poate dacă ajung la marginea oraşului găsesc un taxi.

Când am pornit, am costatat că sunt chiar în intersecția cu drumeagul de piatră ce ducea la instalația de foraj. Pe acolo puteam să scurtez drumul şi să ajung chiar lângă termocentrală. Am luat-o într-acolo. Pietrişul uniform părea pus de curând. Nu se vedea să fi trecut prea multe maşini pe drumul acela îngust. Aproape de instalație, s-au năpustit câinii. I-am sesizat târziu, căci lătratul lor era mascat de uruitul motoarelor. În grabă, am pus mâna pe o tulpină uscată de scaiete. Avea peri groşi, ascuțiți, care mi-au pătruns prin piele când am smuls-o. Mă usturau deja palmele, însă nu puteam să fac nimic. Trei javre scheletice, furioase, cu ochii sclipind în noapte, se aşezaseră în rând, decise să nu mă lase să mă apropii de obiectivul din spatele lor. Noroc cu scaietele țepos, căci altfel aş fi dat de dracu'!

După un timp, a ieşit cineva dintr-o baracă acoperită cu tablă strălucitoare a ieşit o persoană. O vedeam bine, căci stătea în lumină. îi vedeam şi casca albastră de pe cap.

–Cine-i acolo? a strigat.

–Nu mă cunoaşteți, am făcut. Am nevoie de ajutor. Am rămas în pană.

–Marş de acolo! Zorro! Cuța! Berilă! Na, acasă, vagabonzilor!

Câinii s-au oprit din lătrat, dar nu au dat niciun pas înapoi. Am coborât şi eu bâta de scaiete. Abia atunci câinii s-au întors şi au pornit să se îndepărteze

precauți, luând-o nu drept înapoi, ci lateral. Am pornit şi eu şi am ajuns la cel cu cască albastră.

În spatele lui, instalația de foraj se contura în noapte sclipind în lumina a zeci de proiectoare puternice. Aş putea spune că locul era luminat ca ziua. dar nu era aşa. Se vedea bine, însă atmosfera părea cea specifică nopților clare de vară, cu lumină galbenă dată de becurile cu halogen. Avea ceva nefiresc. Senzația s-a accentuat când mi-am dat seama că se lucrează din plin, căci coloana de burlane de oțel se scutura puternic pe când sapa diamantată părea să înainteze decisă.

–Bună seara, am spus de departe.

–Bună, a răspuns el.

–Am rămas cu maşina la intersecție. Nu mai vrea să pornească. Am vrut să o iau pe aici, ca să ajung în oraş.

Am aruncat bățul. L-am privit în lumina becului din fața barăcii strălucitoare. Părea obosit. Extrem de obosit. Poate şi din cauza luminii, fața îi era albă. Adâncitura unei cicatrici zvâcnea roşie, o cicatrice ce pornea de sub ureche şi-i ajungea la gură, spintecându-i obrazul drept. Nu era hidos cu ea. De speriat îi erau însă ochii. Duşi în fundul capului, de parcă ar fi stat multe nopți de veghe. Însă şi sclipeau. Cumva bolnavi, cumva plini de taine.

–Vă interesează cicatricea? a întrebat.

–Scuzați-mă, am răspuns. Nu am vrut să fiu prea insistent. Dar e ceva neobişnuit totuşi.

–Probabil vă întrebați de ce nu am făcut o operație estetică...

–Da, cred că ar fi o soluție.

–Adevărul este că o am de puțin timp. M-a lovit un cablu de oțel. Un tractor cu şenile trăgea nişte piese. Cablul a pleznit şi mi-a pleznit obrazul. Zilele trecute s-a vindecat. O să merg şi la estetician. Acum nu am timp.

–Sunt sigur că o să se rezolve, am făcut împăciuitorist, luându-mi greu ochii de la fața aceea ce arăta ca monumentul viu al epuizării. Mă puteți ajuta să ajung în oraş? Sunt aşteptat...

–O doamnă, nu?

–Da, am murmurat intrigat. Nu era nimic nelalocul lui în observația făcută. Nici curiozitate, nici măcar nu părea că-l interesează.

–Nu-i nicio problemă. Curând trebuie să pleca microbuzul cu schimbul de după-masă. O să vă ia şi pe dvs. Apropo, eu sunt inginerul Gheller, şeful acestui proiect de cercetare.

–Martin Vion. Mă ocup cu publicitatea. Credeam că aici este o instalație de foraj...

–Este şi aşa ceva, desigur. Doar că în puțurile săpate instalăm dinamizoare. Sunt nişte rachete ceva mai speciale. În condiții meteo extreme sunt lansate şi restabilesc ordinea.

–Ştiu ce sunt dinamizoarele. L-am făcut mai de mult o prezentare.

–E bine. Doar că acestea sunt de ultimă oră. Pot schimba vremea destul de repede şi destul de exact. Dar să mergem. Văd că microbuzul e gata de plecare.

–Da, desigur.

M-am uitat în jur şi nu am văzut niciun autovehicul. L-am zărit abia când am dat colțul după baraca de tablă sclipitoare. Nici Gheller nu avusese cum să-l vadă, mai ales că stătuse cu spatele la baracă. M-am mirat, dar nu am mai avut timp să-l întreb că a trebui să urc. Pe când ne îndepărtam am mai apucat să-l zăresc stând împietrit, privind imobil către luminile galbene ale instalației. Fața lui cu ochii goi şi cu cicatricea pulsând sângerie m-a făcut să mă cutremur. Nu am scăpat de vedenie prea repede, căci şi cele câteva figuri din microbuz păreau spectrale. Degeaba mi-am spus că de vină este jocul penumbrelor de la miezul nopții pe străzile luminte din loc în loc în loc ale oraşului. M-am speriat şi când am văzut că maşina înaintează aproape fără zgomot, uniform, neținând cont de lumina roşie a semafoarelor. Nici şoferii autovehiculelor întâlnite nu făceau mare caz de aceste treceri neregulamentare. Nu claxonau, nu se impacientau. Totul se potrivea la fix, căci treceam fără să ne incomodăm unii pe alții, alunecând uşor fiecare către propria-i destinație.

Am coborât şi mi-a mai venit inima la loc. M-am uitat lung în urma microbuzului şi l-am zărit pierzându-se în noaptea clară. Părea o fantomă ce se destramă, pierzându-şi învelişul lăptos. Curând, nu s-a mai văzut nimic. Am intrat în curtea casei în care locuia Veronica. Scociorâsem după cheia ascunsă după o bucată de tablă şi deschisesem poarta. O javră corcită, adusă de ea de pe străzi şi pripăşită pe lângă casă, s-a pornit să mă latre, deşi altădată se gudura pe lângă mine fără jenă.

–Hâş, Poki! am făcut şi corcitura a tăcut. Dar tot mă privea suspicioasă, fără să dea un pas înapoi.

Am bătut la uşă.

–Cine-i? am auzit după un timp.

–Eu sunt, Veronica. deschide!

–De unde Dumnezeu ai apărut?

–Păi cum de unde? Nu stabilisem că vin în seara asta, cum scap de la Chevereş? Am avut probleme cu maşina...

–Da, da' asta era acum o săptămână.

Se vedea din glasul ei că este speriată.

–Veronica, sunt eu, Martin! Am vorbit acum câteva ore la telefon. Am venit cât am putut de repede. De ce nu deschizi uşa aia odată?

–Unde ai dispărut? De ce nu ai dat niciun semn de viață atâtea zile? a continuat interogatoriul prin uşa doar întredeschisă.

–Ce tot vorbeşti acolo? Ce glume ai în program...

–Tu vorbeşti de glume? Tu, care te-ai purtat ca un nemernic? Mai pregătisem şi lenjerie sexy...

–Frumos... Acum mă laşi să intru?

–Nu. Până nu-mi dai o explicație nu te las. Plus că e cineva la mine.

–Eşti perversă sau ce. Ce explicație să-ți dau? Cine e la tine? Ce vrei să faci? Nu agreez o a treia persoană. Poate dacă e femeie...

–Nu, e Gil. Eram atât de supărată pentru faptul că m-ai lăsat cu buza umflată o săptămână că l-am invitat la mine...

–Ce săptămână, ce supărare, căci doar am vorbit pe înserat...

–Martin, ai dispărut în 11 iulie, astăzi suntem în 18...

–Eşti beată sau te-ai țăcnit? Cum să fim în 18 iulie...

–Hai în casă!

Am ajuns în sufragerie. Într-unul din fotoliile largi se lăfăia Gil.

–Ce cauți aici?

–Veronica m-a invitat. Cred că nu se aşteptat să reapari. Mai ales că ai lăsat-o baltă. Nu merită să-i faci una ca asta...

–Şi tu începi?

–Gil, în ce dată suntem astăzi? a intervenit Veronica.

–Cum în ce dată? Nu înțeleg...

–Lasă-l, am făcut. Voi ați pus totul la cale. Hai, amice, nu mai face pe neştiutorul.

–În 18 iulie, a continuat el ezitant, privindu-mă ciudat.

–Da, da, i-am luat în râs. Vă arde de glume. Văd că vă pricepeți.

–E adevărat, Martin, a intervenit fata. Uită-te şi în altă parte.

Atunci s-a auzit telefonul mobil. L-am luat repede şi am văzut că funcționează! Mă anunța că bateria e descărcată. Am privit mesajul cu atenție, căci era curios. Încărcasem telefonul cu o seară înainte şi, de obicei, ținea mai mult de zece zile. Imediat am văzut şi data: 18 iulie 2020. Lipsea o săptămână...

–Vă rog să mă credeți că acum vreo trei ore am plecat din tabăra de la Chevereş. Începea să se înopteze. În mod normal, fac doar o oră până aici. Opelul meu mănâncă asfaltul. Pe când treceam prin pădure a început o ploaie cu clăbuci, că nu vedeam la trei metri. Am mers încet. Era întuneric ca în fundul unui negru. Beznă, beznă... Când am ajuns aproape de Timişoara nu era nicio urmă de ploaie. M-a cam pus pe gânduri, da' mi-am zis că se mai întâmplă.

–Ploaia aia fost acum o săptămână, Martin, a intervenit Gil. Atunci când ai dispărut tu. A plouat şi aici de a rupt pământul....

–Astăzi a fost, lasă-te de glume, i-am spus.

–Nu vezi ce de stele sunt pe cer? a sărit Veronica. Unde ai văzut tu ploaie...

–Păi nu ți-am spus că asta m-a mirat şi pe mine? Că aproape de Timişoara era senin, senin. Cu cerul plin de stele? Am ajuns lângă instalația aceea de foraj.

–Ce instalație? Gil era alarmat de-a binelea.

–Cea de la Moşnița. Unde se sapă pentru a pune dinamizoarele, cele pentru controlul vremii. Sclipeşte în noapte, însă totul se mişcă extrem de silențios.

–Martin, tu vorbeşti serios? a făcut Gil. Că altfel e glumă bună...

–Hai, mă, că instalația e acolo, sclipeşte în noapte de te dor ochii. Am rămas în pană chiar pe drumul ce dă într-acolo... Am abandonat maşina şi m-am dus la ei după ajutor.

–Martin, maşina ta e la Poliție de cinci zile a început Veronica. Au găsit-o abandonată chiar pe drumul spre Buziaş. Cheile erau în contact. A pornit fără probleme. Am presupus cu toții că ai coborât pentru ceva, să faci pişu, spre exemplu. Şi că ți s-a întâmplat ceva. Nu era nicun semn. Un comisar a presupus că te-ai ascuns, că nu vrei să fii găsit...

–Nu, mă. Am lăsat-o acolo acum două ore, cel mult. Mă gândeam să mă duc după ea dimineață, cu un mecanic sau cu o firmă de tractări. Noroc că m-au ajutat cei de la instalația de foraj.

–Nu mai e acolo de două luni, Martin. Crede-mă, a intervenit Gil. Eu am condus operațiunile de scoatere din zonă, căci era gabarit depăşit. Depăşit mult.

–Ce vorbeşti? am sărit iritat. Era acolo acum o oră şi ceva! Am şi vorbit cu unul, inginerul, inginerul... Unul cu o cicatrice pe față. Inginerul Ghirlandă, Grenadă, nu am reținut.

–Gheller, a făcut Gil şi a tăcut.

–Da, Gheller. Îl ştii?

–L-am ştiut...

–Cum adică „l-am ştiut”? Eram peste măsură de intrigat.

–A murit într-un accident. L-a lovit un cablu rupt peste față. I-a ajuns până în creier...

–Avea o cicatrice pe partea dreaptă. Dar se vindecase. Acum două ore era acolo. Cu instalație cu tot. Ce, eu vorbesc cu fantomele?

–Nu ştiu. Totul este cât se poate de ciudat. Ştiu sigur că am asistat la înmormântarea inginerului Gheller. M-am ocupat şi de anchetă. Căci am primi ordin direct din Capitală. Proiectul ținea de siguranța națională. Şefii vroiau să fie siguri că nu a fost asasinat. A murit acum două luni şi ceva. Apoi instalația a fost mutată lângă Reşița.

–Gil, eu nu am orbit cu stafiile. Arăta cam ciudat omul ăla, dar avea cască pe cap, iar instalația de foraj avea motoarele în funcțiune. Nu e joacă...

–Nu mă crezi? Ştii unde lucrez , nu. Siguranța statului nu se joacă cu aşa ceva...

–Ştiu că eşti mare agent secret, însă ştiu şi că-i dai târcoale Veronicăi. Ai face orice ca să-i intri în grații...

–Martin, mă jigneşti? a sărit fata. Mă crezi câştigată la loto?

–Da? De ce nu mergem la fața locului, să vedem ce este acolo?

–Hai, mă, unde vrei să ne ducem acum, după miezul nopții? a mormăit Gil. Cai verzi pe pereți.

Era evident că îl deranja venirea mea. Pe Veronica însă nu o înțelegeam.

–Mergem! a făcut ea hotărâtă. Să încheiem circul.

Conducea Gil. Am ajuns într-un sfert de oră. Locul era pustiu. În lumina lunii distingeam mormane de moloz şi fiare răsucite. Tot ce nu putuseră să taie colecționarii de fier vechi.

–Băi, păi eu cu cine dracu' am vorbit, am izbucnit, când mi-am da seama că nu e nicio urmă de activitate în câmp.

–Mai bine spune unde ai dispărut o săptămână, mi-a cerut Veronica. Nu cred că mai pot răbda tâmpeniile tale!

–Îți jur că am spus adevărul!

–Ce om normal ar putea crede că acum două-trei ore aici era o instalație imensă duduind? a făcut ea.

Am dat să răspund, însă mi-am dat seama că nu are nicun rost. Am înghițit în sec.

–Mergi mai departe, i-am spus lui Gil.

–Ce rost are? a făcut el concesiv.

–Are, am insistat.

Opelul meu s-a desluşit în noapte. Era acolo, la marginea limbii de asfalt, aproape de drumeagul ce se pierdea spre locul în care fusese instalația de foraj, locul unde se instalaseră dinamizoarele.

–Ce Dumnezeu! a făcut Veronica. Nu a luat-o Poliția?

M-am dus la maşină şi am urcat. Avea cheile în contact. A pornit uşor.